

praksis er blevet givet, kan nævnes udgang til nærpårørendes bryllup, sygdom eller begravelse.

Til § 772.

Efter *stk. 1*, der svarer til § 770, stk. 4, i udvalgets udkast, har en varetægtsarrestant ret til at modtage og afsende breve. Politiet kan gennemse brevene og skal snarest muligt udlevere brevene til arrestanten eller videresende dem til adressaten, medmindre indholdet vil være til skade for efterforskningen. Hvis et brev tilbageholdes, og retten opretholder tilbageholdelsen, skal afsenderen straks underrettes, medmindre retten træffer anden bestemmelse af hensyn til efterforskningen.

Folketingets ombudsmand har i nogle udtalelser (F.O. beretning 1972, side 230 og 1973, side 42) henstillet til justitsministeriet, at det over for politiet præciseres, at der bør gives varetægtsfængslede underretning allerede ved politiets standsning af deres breve, medmindre ganske særlige grunde måtte være til hinder herfor. Udvalget har i betænkningen om anholdelse og varetægt (side 53) anført, at »i praksis gives underretning normalt straks ved politiets standsning. Udvalget har ikke fundet grundlag for at foreslå, at det i loven pålægges politiet at give underretning straks ved standsningen af brevet. Udvalget mener ikke, at man i loven bør foreskrive, at adressaten skal underrettes om tilbageholdelsen. En sådan underretning vil efter omstændighederne kunne være til skade for efterforskningen. Hvor dette ikke er tilfældet, bør underretning efter udvalgets opfattelse dog normalt gives.«

Til § 773.

Bestemmelsen svarer med en redaktionel ændring til § 770, stk. 5, i udvalgets forslag. Bestemmelsen vedrører ikke begrænsninger i en varetægtsarrestants rettigheder, som er nødvendige til opretholdelse af orden og sikkerhed i varetægtsfængslet.

Til § 774.

Den foreslåede bestemmelse svarer til den gældende bestemmelse i § 784, stk. 1, nr. 7. Justitsministeriet har fundet det rigtigst, at reglen om, at hverken fængslets personale eller andre må benyttes til at udforske arrestanten, fortsat er optaget i loven. Bestemmelsen vedrører alene den aktive udforskning, det vil i første række sige positive handlinger med det formål at indhente oplysninger om eller fra arrestanten f. eks. til brug

under efterforskningen. Personalets mere passive modtagelse af oplysninger rejser derimod betydelige afgrænsningsvanskeligheder, og spørgsmålet om, i hvilket omfang personalet er berettiget til at videregive sådanne oplysninger, kan mest hensigtsmæssigt løses gennem administrative bestemmelser.

Til § 775.

De foreslåede bestemmelser svarer til den gældende bestemmelse i § 13 i lov om ikrafttræden af borgerlig straffelov m. m., jfr. lovbekendtgørelse nr. 277 af 30. juni 1965.

For personer, der udstår frihedsstraf, er der i henhold til justitsministeriets bekendtgørelse nr. 423 af 21. juni 1973 om fuldbyrdelse af frihedsstraf gennemført en ordning, hvorefter anstaltslederne som disciplinærstraf alene kan anvende strafcelle i indtil 4 uger og inddragelse af arbejdspenge. Over for hæftedømte kan dog kun anvendes strafcelle i indtil 2 uger. Ikendelse af strafcelle i mere end 4 uger over for fængselsdømte eller anvendelse af andre disciplinærstraffe inden for de rammer, der er fastlagt i straffelovens § 47, kan kun ske med godkendelse af direktoratet for kriminalforsorgen.

I forbindelse med en kommende revision af straffeloven er det justitsministeriets tanke at overveje en ændring af § 47, hvorefter de disciplinærstraffe, der kan bringes i anvendelse, fastsættes til strafcelle og inddragelse af arbejdspenge. Dette vil for så vidt angår fængselsdømte indebære, at direktoratet ikke får mulighed for at foreskrive anden disciplinærstraf i det enkelte tilfælde.

Forslaget vedrørende disciplinærstraf over for varetægtsarrestanter betyder, at varetægtsfanger kan undergives samme former for disciplinærstraf som dem, der forventes gennemført med hensyn til domfældte.

Efter de gældende regler er domfældte, der udstår strafcelle, ikke undergivet andre begrænsninger end dem, der følger af udelukkelsen fra fællesskab. Da anvendelse af strafcelle vil være uden selvstændigt indhold for så vidt angår varetægtsarrestanter, der er anbragt i enrum, forudsættes der gennemført enkelte begrænsninger i forbindelse med hensættelse i strafcelle, f. eks. med hensyn til adgangen til radio og fjernsyn.

Stk. 2 er identisk med den gældende bestemmelse i ikrafttrædelseslovens § 13, stk. 2.

Bestemmelsen i ikrafttrædelseslovens § 13 kan herefter ophæves, jfr. lovforslagets § 2, stk. 2, nr. 3.